

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mariusz Załucki

w sprawie ze skargi powoda W. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem postanowienia Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2020 r., I CNP 3/20

odrzucającego skargę W. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 grudnia 2017 r., sygn. akt V ACa 963/17 wydanego w sprawie z powództwa W. S. przeciwko A. S., G. K., Spółdzielni „S.” w G. w likwidacji, F.M spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G., I. S. i T. K. o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym 28 marca 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

W. S. – powód w postępowaniu przeciwko A. S., G. K., Rejonowej Spółdzielni Rolniczo-Handlowej „S.” w G. w likwidacji, F. sp. z o.o., I. S. oraz T. K. o zapłatę, zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 27 grudnia 2017 r. – wniósł pismo zatytułowane „skarga” na postanowienie Sądu Najwyższego z 18 czerwca 2020 r., którym odrzucono jego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem wyżej wskazanego prawomocnego wyroku.

Skarżący zarzucił naruszenie art. 2, 7, 9, 32 i 45 Konstytucji RP oraz art. 3, 6, 13, 14 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlegała odrzuceniu z wielu przyczyn. Pierwszą i podstawową z nich było niespełnienie obowiązku posiadania profesjonalnego pełnomocnika uregulowanego w art. 87¹ k.p.c. Zgodnie z tym przepisem w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych (§ 1). Skarżący zaś wniósł środek zaskarżenia osobiście, nie wykazał również, że sam jest adwokatem, radcą prawnym, sędzią, prokuratorem, notariuszem bądź profesorem lub doktorem habilitowanym nauk prawnych (§ 2).

Sporządzenie środka zaskarżenia do Sądu Najwyższego osobiście przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej jest dotknięte brakiem nieusuwalnym i powoduje konieczność odrzucenia zażalenia *a limine* bez uprzedniego wzywania do uzupełnienia tego braku. W postępowaniu przed Sądem Najwyższym zdolność strony do podejmowania przez nią osobiście czynności procesowych jest wyłączona. W konsekwencji czynności podejmowane przez stronę osobiście w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków wymienionych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są bezskuteczne i skutkują odrzuceniem skargi bez wzywania do uzupełnienia jej braków. Nieusuwalność wady pisma, polegającej na jego wniesieniu przez stronę pozbawioną zdolności postulacyjnej, która skutkuje koniecznością odrzucenia zażalenia bez możliwości jej sanowania została potwierdzona w licznych judykatach Sądu Najwyższego (zob. np. postanowienia SN z 13 lipca 2022 r., III CZ 229/22; z 14 czerwca 2022 r., III CZ 197/22; z 24 marca 2022 r., III CZ 120/22).

Już samo osobiste wniesienie skargi do Sądu Najwyższego w pełni uzasadnia jej odrzucenie. Na marginesie jednak Sąd Najwyższy wskazuje, że złożone pismo zawierało inne liczne wady i braki, które nawet w przypadku wniesienia skargi zgodnie z wymaganiem z art. 87¹ k.p.c. również prowadziłyby do jego odrzucenia.

Przed wszystkim skarga została wywiedziona od orzeczenia Sądu Najwyższego, którego mocą odrzucono poprzednią skargę powoda. Orzeczenia Sądu Najwyższego są zaś w polskim systemie prawnym ostateczne i niezaskarżalne. Nie przysługuje od nich zażalenie (zob. np. postanowienia SN z 23 kwietnia 2021 r.; I CSK 318/20 oraz z 29 kwietnia 2022 r.; III CZ 127/22), natomiast niedopuszczalność powtórnego zaskarżania prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wynika wprost z art. 424³ k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy odrzucił skargę jako niedopuszczalną (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).